Paul Csavdari

De ce Isus a fost respins de iudei

Mesia fără coroană

În inima iudaismului, „Mesia” nu era o figură mitologică, nici o ființă cerească întrupată, ci un om ales — un Uns.

Așa cum preoții, regii și profeții erau unși în Vechiul Testament, și Mesia trebuia să fie un pamântean consacrat pentru o misiune istorică și națională. Aceasta este definiția de bază, pe care orice evreu din secolul I o cunoștea:

- Mesia este un om ales de Dumnezeu pentru a restaura regatul lui Israel și a-l așeza deasupra celorlalte națiuni. O figură asemenea lui David, dar mai puternică. Cu alte cuvinte, un Cezar al iudeilor.

Așteptările mesianice: Unsul cuceritor

Cei care-L așteptau pe Mesia așteptau și un regat al dreptății, dar această „dreptate” era înțeleasă în cheia promisiunilor făcute lui Avraam și David: Israelul ca națiune supremă, Ierusalimul ca centru al lumii, neamurile ca supuse. Nimeni nu-L aștepta pe Mesia să vină „să moară pentru păcate” sau „să fie crucificat”.

Ideea era absurdă, ba chiar blasfemă pentru iudei.

Isus, însă, vine fără sabie, fără alianțe, fără intenții imperiale.

Vorbește despre săraci, milă, iertare, iubire față de vrăjmași — și cel mai grav:

- refuză explicit să devină rege în sens politic (Ioan 6:15). Când intră în Ierusalim, o face pe un măgăruș — o ironie profundă la adresa fastului imperial. Iar când e întrebat dacă este împărat, răspunde: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta.” (Ioan 18:36).

Această atitudine dezamăgește profund așteptările celor care visau la independență, glorie militară și răzbunare națională. Nu era Mesia pe care-l voiau. Iar dacă nu e Mesia dorit de ei, atunci nu poate fi nici Unsul, nici Fiul lui Dumnezeu.

De aici până la acuzația de blasfemie nu mai e decât un pas.

Când Unsul refuză coroana

Să nu ne facem iluzii:

- Isus a fost respins nu pentru că nu era destul de „divin”, ci tocmai pentru că era prea uman — dar un Om care refuza exact ce voiau de la El.
- A fi Uns în tradiția biblică nu înseamnă a fi divin în sens metafizic. Chiar Scriptura îi numește „fii ai lui Dumnezeu” pe regi (Psalmul 2:7), pe Israel (Exod 4:22), chiar și pe judecători (Psalmul 82:6).
- Dar asta nu-i făcea altceva decât oameni învestiți cu autoritate.

Isus vine exact în această linie a Unsului. Dar cu o diferență radicală:

- nu împlinește așteptările politice și teocratice.
- Nu cere arme,
- nu face alianțe cu fariseii sau zeloții,
- nu se ridică împotriva Romei. Dimpotrivă, spune „Dați Cezarului ce este al Cezarului” (Matei 22:21).

În ochii liderilor religioși, asta nu era doar trădare, era renunțare la mandatul mesianic.

Rezultatul? L-au abandonat.

Iar când li s-a oferit alegerea între El și Baraba, au ales pe cel care corespundea mai bine idealului mesianic de tip războinic.

Sinedriul – între teologie și politică

Sinedriul nu L-a condamnat pe Isus pentru „fapte rele”, ci pentru o afirmație:

- *„Se face pe Sine Fiul lui Dumnezeu”*.

Dar atenție!

În gândirea rabinică, expresia „Fiul lui Dumnezeu” putea avea două sensuri:

1. Sens **iudaic**: Unsul – un om ales și consacrat de Dumnezeu, cu o misiune istorică.

2. Sens **mitologic**: o ființă cerească, de esență divină, care intră în lume dintr-o altă sferă.

Isus a revendicat primul sens, dar ei l-au acuzat că pretinde al doilea. De ce? Fiindcă între timp, Sinedriul deja fusese infectat de influențe elenistice și mitologice. Tocmai acest sens greșit al expresiei i-a făcut să-L acuze de blasfemie.

Asta este tragedia:

- L-au condamnat pentru ceva ce nu a afirmat în acel sens, dar care ulterior va fi exact ce afirmă Pavel.

Pregătirea terenului pentru o reinterpretare

Faptul că Isus a fost respins ca Mesia nu din lipsă de semne sau autoritate divină, ci pentru că nu a întrunit criteriile naționaliste și imperialeale vremii, deschide terenul unei întrebări esențiale:

- Ce se întâmplă cu ideea de Mesia, după ce Unsul real este respins?

Această întrebare va fi preluată de Pavel, dar răspunsul său nu va fi o reconstrucție a Mesiei iudaic, ci o redefinire radicală:

- Unsul devine o ființă cerească întrupată, universală, eliberatoare – nu de păcat, ci de moarte.

Aici începe marea ruptură, pe care o vom analiza în articolul următor.